

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **P. T.**, zast. JUDr. Rudolfem Hrubým, advokátem se sídlem náměstí Míru 140/1, Lišov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 1. 2017, č. j. MPSV-2017/8428-913, č. j. MPSV-2017/8425-913, č. j. MPSV-2017/8459-913 a č. j. MPSV-2017/8567-913, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 8. 2017, č. j. 56 Ad 2/2017 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedeným rozhodnutím žalovaného.

[2] Rozhodnutími žalovaného byla podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), zamítnuta odvolání stěžovatele proti rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Českých Budějovicích (dále jen „prvostupňová rozhodnutí“) a tato rozhodnutí potvrzena. Prvostupňovými rozhodnutími nebyl stěžovateli přiznán příspěvek na bydlení ode dne 1. 12. 2015, ode dne 29. 2. 2016, ode dne 1. 4. 2016 a ode dne 1. 7. 2016 podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“).

[3] Krajský soud konstatoval, že s účinností zákona č. 252/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, a další

související zákony, byla do zákona o státní sociální podpoře vnesena zcela autonomní definice pojmu „byt“, obsažená v jeho novém § 24 odst. 5, podle něhož se bytem *pro účely tohoto zákona rozumí soubor místností nebo samostatná obytná místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt*. Zákonodárce navázal definici bytu vedle materiálních kritérií (stavebně-technické uspořádání a vybavení) též na splnění formálních požadavků v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu.

[4] Jak konstatoval Nejvyšší správní soud již například v rozsudku ze dne 21. 7. 2008, č. j. 4 Ads 62/2007 - 72, „*rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky státní sociální podpory*.“ Jakkoli se tedy může jevit přísné, že zákon o státní sociální podpoře váže příspěvek na bydlení na formální podmínky, jejichž splnění nemůže žadatel o takovou dávku v pozici nájemce „obytných místností“ jakkoli ovlivnit, jedná se o legitimní koncepci opřenou o racionální úvahu.

[5] Pro naplnění definice bytu podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky jako byt užívána a splňuje další materiální znaky bytu jako takového, nýbrž je zapotřebí též naplnění formální podmínky v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu.

[6] Znalecký posudek Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha není způsobilý naplnění formálních podmínek v případě stěžovatelem obývaného prostoru prokázat. Znalecký posudek totiž z povahy věci slouží pouze k zodpovězení otázek skutkových a jeho předmětem tudíž ani nemůže být právní posouzení toho, zda jsou obytné místnosti užívány za účelem trvalého bydlení v souladu se stavebním zákonem či zda byly za tímto účelem zkolaudovány. Tím méně může takový znalecký posudek relevantně konstatovat naplnění definice bytu ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.

[7] Obdobně nelze naplnění uvedené definice dovodit ani na základě samotného výpisu z katastru nemovitostí. Bytová jednotka u již existující stavby vzniká (vyjma případného soudního rozhodnutí) toliko na základě prohlášení vlastníka budovy zápisem, resp. vkladem do katastru nemovitostí [§ 1164 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), resp. dřívější § 4 a násl. zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), ve znění pozdějších předpisů].

[8] V nyní projednávané věci byly tři bytové jednotky do katastru nemovitostí zapsány konkrétně na základě prohlášení vlastníka budovy ze dne 8. 4. 2015 s právními účinky vkladu ke dni 9. 4. 2015. Přílohou prohlášení podle posledně citovaných zákonných ustanovení však není žádný dokument, jenž by byl způsobilý doložit, že jsou tyto jednotky k trvalému bydlení určeny podle stavebního zákona nebo jsou zkolaudovány jako byt. Ostatně zkoumání splnění náležitostí podle stavebního zákona není ani smyslem

vkladového řízení. Podle § 1 odst. 2 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů, katastr nemovitostí představuje zdroj informací, které slouží k ochraně práv k nemovitostem, pro účely daní, poplatků a jiných obdobných peněžitých plnění, k ochraně životního prostředí, k ochraně nerostného bohatství, k ochraně zájmů státní památkové péče, pro rozvoj území, k oceňování nemovitostí, pro účely vědecké, hospodářské a statistické, resp. pro tvorbu informačních systémů sloužících k naplnění některého z uvedených účelů. Ani zápis bytových jednotek do katastru nemovitostí proto nepředstavuje relevantní podklad pro posouzení naplnění definice bytu podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.

[9] Krajský soud nepřisvědčil námitce, podle níž správní orgány nesprávně hodnotily, resp. nevyvrátily důkaz pasportem stavby. Ze správního spisu se podává, že současný vlastník nabyl dům č. p. X v X na základě kupní smlouvy s Českou republikou. Příslušnou dokumentaci neobdržel, neboť se nezachovala.

[10] Přílohou kupní smlouvy mezi vlastníkem budovy a Českou republikou je též znalecký posudek vyhotovený pro účely ocenění domu č. p. X; podle tohoto posudku se jedná o dům rodinný, v němž byly pozdějšími úpravami vytvořeny dvě bytové jednotky. Z vyjádření stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2016 však zároveň plyne, že následně byly v prostoru prvního nadzemního podlaží a podkroví bez povolení nebo opatření stavebního úřadu provedeny další stavební úpravy, čímž byla vytvořena jednotka třetí (všechny jednotky byly do katastru nemovitostí zapsány s účinností k 9. 4. 2015). Vlastník budovy poté pořídil zjednodušenou dokumentaci skutečného provedení stavby (tzv. pasport stavby) podle § 125 odst. 3 stavebního zákona, jíž stavební úřad ověřil dne 21. 1. 2016. Ačkoliv by na základě uvedeného bylo ve světle § 125 odst. 2 stavebního zákona možné dovodit, že účelem užívání stavby je její užívání k trvalému bydlení ve dvou bytových jednotkách (podle stavu, v jakém vlastník stavbu nabyl), právě provedení následných stavebních úprav vedoucích k vytvoření třetí bytové jednotky aplikaci uvedené domněnky vylučuje.

[11] Podle vyjádření stavebního úřadu se v projednávané věci jednalo o úpravy nepovolené. Stěžovatel v žalobě nikterak nezpochybnil, že by tyto stavební úpravy povolení či souhlas příslušného stavebního úřadu vyžadovaly. Samotný pasport stavby, který navíc představuje pouze zjednodušenou dokumentaci jejího skutečného (faktického) provedení, proto nemůže v nyní projednávané věci legálnost stavebních úprav, resp. vytvoření tří bytových jednotek prokázat, a nemůže tudíž vést ani k závěru o účelovém určení obytných místností k trvalému bydlení v souladu se stavebním zákonem. To tím spíše za situace, kdy předložený pasport stavby obsahuje poznámku stavebního úřadu, podle níž tento dokument stavbu podle stavebního zákona nelegalizuje. Nelze taktéž přehlédnout, že užívání stavby coby rodinného nebo bytového domu není podle vyjádření Městského úřadu Třeboň, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 23. 9. 2016 v souladu ani s platnou územně plánovací dokumentací.

[12] Nedůvodná je též námitka, dle níž žalovaný v rozhodnutí č. j. MPSV-2017/8428-913 aplikoval normu ČSN 73 4301, obytné budovy, ačkoli nejde o obecně závazný předpis. Žalovaný sice v odůvodnění svého rozhodnutí tuto normu cituje, avšak pouze v části shrnující dosavadní průběh řízení a obsah správního spisu; nepředstavovala však samotné rozhodovací důvody, o něž žalovaný opřel výrok svého rozhodnutí.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření ke kasační stížnosti

[13] V podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[14] Nezákonnost spatřuje zejména v závěru, že nedošlo k naplnění definice bytu ve smyslu § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Stavební úřad i krajský soud nesprávně a bez opory v zákoně vyložily definici bytu a její naplnění v bytech domu čp. X. Krajský soud postupoval chybně, odmítl-li žalobní tvrzení, že Stavební úřad České Velenice jakožto správní orgán dne 26. 9. 2016 učinil sdělení, které se přímo dotýká vlastníka bytu č. X, v jeho bytovém domě, přičemž mu nebylo umožněno se ve věci vyjádřit ani při místním šetření stavebního úřadu, ani ve správním řízení či soudním řízení správním.

[15] Vlastníku bytového domu stavební úřad neposkytl žádné poučení o jeho právech a povinnostech, neuvědomil jej ve smyslu § 4 odst. 3 správního řádu o úkonu, který učiní, tj. neinformoval jej o tom, že učiní sdělení k jeho bytu pro úřad práce. Své sdělení neposlal dokonce ani na vědomí a v neposlední řadě znemožnil dotčené osobě dle § 4 odst. 4 správního řádu uplatnit svá práva, zejména právo vyjádřit se a předložit důkazy v jeho prospěch.

[16] Uvedené porušení mohlo ovlivnit zákonnost, protože uvedené sdělení bylo stěžejním důkazem ve věci. Pro tuto vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit.

[17] Stěžovatel jednal v dobré víře dle § 980 občanského zákoníku, jehož odstavec 1 stanoví, že je-li do veřejného seznamu zapsáno právo k věci, neomlouvá nikoho neznalost zapsaného údaje. Stanoví-li to právní předpis, zapíše se do veřejného seznamu kromě věcného práva i právo užívání nebo požívání, jakož i omezení rozsahu nebo způsobu užívání nebo požívání věci spoluvlastníky. Dle odstavce 2 platí, že je-li právo k věci zapsáno do veřejného seznamu, má se za to, že bylo zapsáno v souladu se skutečným právním stavem. Bylo-li právo k věci z veřejného seznamu vymazáno, má se za to, že neexistuje. Stěžovatel jednal v dobré víře, že bydlí v bytové jednotce, neboť tak to bylo zapsáno v údajích katastrálního úřadu.

[18] Vady řízení spatřuje v tom, že ve skutečnosti nebyly bez povolení stavebního úřadu žádné stavební úpravy, které by měly za následek dispoziční změny nebo změnu v užívání stavby, provedeny. Vlastník nemovitosti koupil nemovitost již s nájemci. V domě se nacházely 3 byty a 2 nájemci zde již byli.

[19] Přestože si je stěžovatel plně vědom toho, že správní orgány vycházely zejména ze stanoviska stavebního úřadu, opakovaně namítal jeho nesprávnost. Stavební úřad již před rokem uvedl, že si obstarává podklady pro zahájení řízení z moci úřední o odstranění části stavby; v průběhu minulého roku však žádné řízení zahájeno nebylo. Je tomu tak z prostého důvodu, že neexistuje právní základ pro odstranění této stavby. Nedošlo-li k žádným stavebním změnám, nemůže být žádáno jejich odstranění.

[20] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, jakož i rozhodnutí správních orgánů.

[21] Uvádí, že kasační stížnost po výzvě soudu doplní a odůvodní ve lhůtě jednoho měsíce od doručení výzvy.

[22] Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[23] Žalovaný se ve vyjádření plně ztotožnil se závěry krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[25] Stěžovatel se mýlí, domnívá-li se, že NSS jej byl povinen dle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzývat k doplnění kasační stížnosti. Tuto povinnost má totiž soud pouze v případě, že kasační stížnost není bez dalšího doplnění projednatelná. Neodstranění takové vady má za následek odmítnutí kasační stížnosti. Tak je tomu jednak v případech čistě blanketních stížností a dále v případech, kdy kasační stížnost sice kasační tvrzení obsahuje, ale jedná se o tvrzení natolik obecné, že bez jeho doplnění nelze stížnost věcně projednat.

[26] V nyní projednávané věci byla kasační stížnost stěžovatelem výslovně označena jako blanketní, co do svého obsahu však byla nesporně stížností projednatelnou, obsahující řadu konkrétních kasačních námitek. NSS proto stěžovatele k dalšímu doplnění sám nevyzýval, což mu ovšem nebránilo kasační stížnost kdykoliv do rozhodnutí soudu doplnit. To však stěžovatel neučinil.

[27] Namítané nepřezkoumatelnosti soud nepřisvědčil. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu či správního orgánu, je možný pouze za předpokladu, že napadená rozhodnutí splňují kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelná, která jsou opřena o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč příslušné orgány rozhodly tak, jak je uvedeno ve výrocích jejich rozhodnutí.

[28] Veškerá výše uvedená kritéria rozhodnutí krajského soudu i rozhodnutí správních orgánů splňují. Jedná se o srozumitelná rozhodnutí, opřená o dostatek relevantních důvodů. Z jejich odůvodnění je zcela zřejmé, proč správní orgány a krajský soud rozhodly tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Krajský soud i žalovaný se vypořádali se všemi vznesenými námitkami.

[29] Z obsahu žaloby NSS ověřil, že stěžovatel namítal, že správní orgány nesprávně hodnotily provedené důkazy, a to konkrétně výpis z katastru nemovitostí, pasport stavby (zjednodušená dokumentace skutečného provedení stavby) a znalecký posudek Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha, státní podnik, č. 020-ZP-035398/2016. Sporný byt je zapsán v katastru nemovitostí. Podle § 980 odst. 2 občanského zákoníku se

správnost zápisu do veřejného rejstříku presumuje a může být zpochybněna pouze žalobou k soudu (§ 986 odst. 1 občanského zákoníku). Stěžovatelem užívaný byt je zapsán i v pasportu stavby, který je podle § 125 odst. 1 stavebního zákona vydáván jen ke stavbě legální. Uvedený pasport stavby podle § 53 odst. 3 správního řádu potvrzuje pravost jím osvědčených údajů, pokud není prokázán opak; pasport prokazuje právní existenci stavby včetně jejího stavebně technického uspořádání a vybavení. Správní orgány správnost výpisu z katastru nemovitostí ani pasportu stavby nevyvrátily. Sdělení stavebního úřadu, které je v rozporu s pasportem stavby, považuje stěžovatel za nepravdivé. Taktéž znalecký posudek Technického a zkušebního ústavu stavebního Praha pak potvrdil, že žalobcem užívaný byt je jednoznačně bytem podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře. Žalovaný nesprávně v odůvodnění rozhodnutí č. j. MPSV-2017/8428-913 aplikoval normu ČSN 73 4301, obytné budovy, která však není obecně závazným právním předpisem. Sporný byt splňuje podmínky § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře.

[30] Z výše uvedené rekapitulace obsahu žaloby je zcela zřejmé, že kasační námitky dovolávající se porušení procesních práv vlastníka domu nebyly v řízení před krajským soudem ani náznakem uplatněny, ačkoliv nepochybně uplatněny být mohly. S ohledem na tuto skutečnost, se jedná o zcela novou právní argumentaci, ke které se z důvodu její absence v žalobě nemohl krajský soud vyjádřit. Tyto kasační námitky proto představují nepřípustné novum ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[31] Z uvedeného ustanovení vyplývá, že kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti vytýkanému nezákonnému jednání či pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních, srov. např. rozsudek ze dne 22. 9. 2004, sp. zn. 1 Azs 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS).

[32] Námitce, dle které stavební úřad i krajský soud nesprávně a bez opory v zákoně vyložily definici bytu a její naplnění, přisvědčit nelze. Správní orgány a zejména pak krajský soud podrobně odůvodnily, proč pro naplnění definice bytu podle § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře nepostačuje, pokud je obytná místnost fakticky jako byt užívána. V souladu se zněním zákona i teleologickým výkladem zcela správně dovodily, že pro výplatu příspěvku na bydlení je zapotřebí naplnění formální podmínky v podobě účelového určení užívání obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu.

[33] Ze spisového materiálu je zřejmé, že po opakovaném zrušení prvostupňových rozhodnutí žalovaným, bylo následně bez jakýchkoliv pochybností zjištěno, že sporný bytový prostor nesplňuje definici bytu, nejedná se o soubor místností ani samostatnou obytnou místnost, které svým stavebně technickým uspořádáním a vybavením splňují požadavky na trvalé bydlení a jsou k tomuto účelu užívání určeny podle stavebního zákona (viz vyjádření stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2016). Stěžovatel kromě prostého nesouhlasu s tímto stanoviskem žádné relevantní námitky nevznesl, přičemž jeho

argumentace, dle které k nepovoleným úpravám sporného prostoru vůbec nedošlo, zůstala v rovině ničím nepodloženého tvrzení.

[34] Dobrá víra stěžovatele ve smyslu § 980 občanského zákoníku v zápis v katastru nemovitostí není v projednávané věci relevantní. Občanskoprávní úprava totiž nemůže změnit či negovat podmínky výslovně stanovené veřejnoprávním předpisem pro výplatu požadovaného příspěvku. V České republice je zajištěna veřejnoprávní ochrana v oblasti bydlení pro nízkopříjmové skupiny obyvatel dvěma dávkami, a to příspěvkem na bydlení ze systému státní sociální podpory a doplatkem na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi. Ustanovení § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře jasně váže výplatu příspěvku pouze na užívání obytných místností k trvalému obývání podle stavebního zákona či kolaudace těchto místností coby bytu. Výše uvedené podporuje i důvodová zpráva k novelizovanému § 24 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře, která ve zvláštní části, části druhé, bodu 12 uvádí, že nárok na příspěvek na bydlení zákonodárce spojuje pouze s vlastnictvím nebo nájemním vztahem k bytu, zatímco bydlení v jiných ubytovacích zařízeních a v jiných než obytných prostorech bude řešit pouze doplatek na bydlení ze systému pomoci v hmotné nouzi.

[35] Zatímco doplatek na bydlení může být vyplácen jak v případě bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení, tak k bydlení v jiném než obytném prostoru či ubytovacím zařízení, příspěvek na bydlení je vázán pouze na bydlení v bytě zkolaudovaném nebo určeném příslušným stavebním úřadem účelově k bydlení.

[36] Skutečnost, zda stavební úřad zahájil či nezahájil řízení o odstranění stavby je z pohledu naplnění zákonem stanovených předpokladů pro výplatu příspěvku na bydlení zcela nerozhodná.

[37] Pro úplnost a nad rámec rozhodovacích důvodů NSS uvádí, že k vyjádření vlastníka domu ze dne 15. 10. 2017, doručeném NSS dne 17. 10. 2017 nepřihlížel, neboť pan X není účastníkem řízení o kasační stížnosti stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1, větou druhou, s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu